PRVI FESTIVAL DJEČJEG KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA

NAJMLAJŠI KAJ

KRAPINA 1970

25462

NARODNO SVEUČILIŠTE »IVICA BOŽIĆ«
TURISTIČKO DRUŠTVO
KRAPINA

Izbor izvršio: Stjepan Jakševac

PRVI FESTIVAL DJEČJEG KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA

NAJMLAJŠI KAJ

KRAPINA
1970.

LIKOVNA OPREMA: Branko ZLAMALIK

Tisak: »Štamparija«, tiskara i knjigovežnica
Krapina, Maršala Tita 3

UVODNA RIJEČ

U sve razvijenijem i rasprostranjenijem dječjem književnom stvaralaštvu što se javlja u izvanškolskim djelatnostima naših učenika, u posljednjih nekoliko godina pojavljuju se i stihovi pisani kajkavštinom.

Mogli smo ih, od vremena do vremena, pročitati u dječjim listovima, zatim od pojave časopisa »KAJ« i na njegovim stranicama, a i radio stanice, u emisijama za najmlađe slušaoce, šalju u eter osim štokavskih i kajkavskn strofe, potičući tako, svi zajedno, onu plodotvornu, stvaralačku klimu u kojoj se najmlađi kajkavski autori sve smjelije i ravnopravnije glasaju jezikom svojih otaca!

Zatim su se kao dobri organizatori još jednom javili entuzijasti iz Krapine (mahom oni isti koji su tako sretno pokrenuli festival »KAJKAVSKE POPEVKE«!) i u svom gradu priredili, na temelju širokog zagorskog natječaja, PRVI FESTIVAL DJEČJEG KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA!

Pjesme sa te vrlo uspjele i uočene, pomalo i spektakularne priredbe, u malo proširenom izboru (od pristiglih stotinu i četrdesetak radova) nalaze se u ovoj zbirci, prvoj takve vrsti u nas.

Primi ih, dragi čitaoče, onako kako su i napisane : čistim srcem naše neopterećene, radoznale mladosti, rođene između Sutle i Krapine i još dalje i šire po slavnoj Gupčevoj domaji!

Ponegdje još nesigurno slikaju oni svoje FTIČEKE i GORICE i sve što se događa TUJ, OKOLI NAS, da bi se nad svim značajnijim pojavama sasvim zrelo ZAGLEDALI i GRUNTALI, pokazujući smisao za stupnjevanje primijećenog u širokoj lepezi jedinstvenog života.

Na strogo literarnom planu — tematska raznorodnost, duboka osjećajnost i istančan sluh za izražajnost kajkavske

riječi daju, bez sumnje, ozbiljan pečat većem dijelu njihovih ostvarenja. Kada pak poneka pjesma u cjelini nije sasvim ujednačena, neka je obrani i opravda onaj njezin dio u kojem je, poput postojana svjetlašca, naznačen trenutak plodotvornijeg nadahnuća!

Pa ako davne i poznate autore ovog dijela hrvatskog podneblja, poput Brezovačkog, i manje davne i ne manje priznate i zavoljene poput Galovića, Domjanića, Kreleže, Pavića i drugih — zamislimo kao snažne grane na stablu drevne kajkavske književnosti, onda stihove ovih najmlađih kajkavaca doživljujmo kao nježno trperenje lišća na najtanjim »vejama« toga istog stabla, ukorijenjenog neraskidivim sponama duha u ovo naše i pitomo i raspjevano i puntarsko tlo!

Odabirući stihove i svrstavajući ih u povezanije sadržajne cjeline, s radošću sam od izdavača preuzeo i malu posredničku ulogu da dječjeg i odraslog čitaoca ovim riječima uvedem u stranice prve knjige kajkavskih pjesnika — poletaraca, u NAJMLAJŠI KAJ!

10. studenoga 1970. *Stjepan Jakševac*

Ptičeki i gorice

Aleksandar Plantić

F T I Č E K

Na borovu granu zletel je kos
Črni kak vuglen je bil,
Zlatno — žuti štrčal mu nos,
A črlene noge pod se je skril.

Popevnul je jemput, pa stal.
Poglednul si dole, gore
Da ga gledim — neje znal!
Popeval je dale, kak bole more.

A meni vu srcu tak tople je bile
Kaj življenja pun taj ftiček je bil.
Gdo zna kakve su tajne se skrile
Vu popevki slatkoj, dok ni odletil ...

Gda je odišel dale vu gaj,
Pri srcu i duše bile mi žal.
I bor je žalosno šumeti stal
Z granami nazaj kosa je zval.

Treća nagrada posjetilaca u dvorani

Branko Brežnjak

ČEZ POLE V BREG

Čez pole v breg
polak te pela
vuska
i mala,
kriva pa prava
stazica bela.

Čez pole v breg
lehko ti zajde
med trsjem se najde
ta mala,
vuska.
stazica bela.

Čez pole v breg
kak tat
ti zajde,
i v gori se najde
pa dalje pela
stazica bela.

Branko Kraševac

J U T R E

Sonce nad bregom se digle
Lepe jutre je stigle.
Rože se vmivaju v rose
i dišiju i mamiju.

Nadica Košutić

MESEC MAJ

Došel je mesec maj
gda rože najlepše dišiju,
i ptice s južnoga kraja
vu Zagorje doletiju.

Došel je mesec maj
gda hruhči po zraku letiju
i žabe vu sakem potoku
iz vsega glasa kričiju.

Došel je mesec maj
pun radosti, pesme, veselja,
da nigdar ne bi prešel
moja je najveća želja.

Tomo Habljan

B R E Z A

Bela breza v husti stoji
I saki dan čez polje gledi.
V njenom kitju tiček sedi
Tihe popeva, gnjezde gradi.
Sunce nam zajde a mesec zasveti
Na zasnulu brezu gledi.
Veter v njenom kitju šumi
Pomalu, pomalu, da je ne zbudi.

Vlasta Prahin

N O Č

Stiha je došla
vu moje selo,
tak stiha
da ju ničije oko ni videlo.

Zela je v ruke
svoj črni plašt
i nigdar tak brzo
nj splela črnu mrežu.

A onda ...
onda se tam na plavem svodu
pojavil zlatno-žuti mesec.

A kad se je zjutra pokazalo sunce,
kak da je nigdar ni bilo,
noč se skrila vu nebesko krilo.

Stjepan Hohnjec

K M I C A

Kak se to sam
tihe zavleče
v naše hiže?
Nigdar nismo je
čuli.

I kakve to ma noge
i škarje črne
ki z njimi seče dan
gda večer dojde k nam?

Kak je debeli kaput
na jezinom nevidnom
telu!

Pokrije dan —
i večer dojde
k nam.

Prva nagrada stručnog žirija

Branka Fijan

M E S E C

Žuti je mesec za goru zašel
jen lepi kutek tu si je našel.

Tu se polako iz sna budi
i pospan na zemlju gledi,

Za sve grmlje, trave i rojžice
zna če su na svoje posteljice.

Ak se nešče vrača v noči
mesec mu svetleč oče pomoči.

Čim vidi da je se mirne i tihe
prejde za goru i dalje spi bez brige.

Gabrijela Nemec

T A N C

V kutu moje hiže
Bil je tanc:
Staro listje lipe
Zatancalo si je z vitrom.

V kutu moje hiže
Viter je tanc pripravil
V vrtlog prašine in listja.

V čast jeseni bil je
Vrtlog vitra kak tanc.

Druga nagrada stručnog žirija

Nada Kovačić

J E S E N

Došla je .....
I nigdo je ni vidil.
Zavlikla se f trnace,
f trsje, loze i klance.
Donesla je zi sobum kiste, boje,
i zišarala kraje moje.
Grojzje, hruške, slive i jabuke,
sad se deblje i bolj velike.
Vrti su tak jako pusti,
v lozi opadaju zisušeni listi gusti.
Buče na ledini, i trava je tak žuta, —
jesen je v škornje zišarane obuta.

Nada Kovačić

C V R Č E K

Lipo cvrček popiva f tamburicu,
Tanca, skače sim — tam,
Kaj moreš kad je veseljan.
Okeci mu nabubreli van,
Kad je došel dan, cvrček je pal vu san...
Pust je biv bez njega dan,
Al' un je snival lipi san...
Kad bu došla črna noć,
Zapopival bu cvrček vu su moć.

Zdenka Florjan

V KLETI

Brenjka je črna
vince črleno.
Kumek na gantri sedi
i belu si kosu gladi.

Pa si popeva i gledi
kak vince z brenjke curi.
Vince još bolj curi
a kumek zeme kupicu pa se napi.

Legel na gantre i zaspal
kak da je jake truden.
Došla je baba, zela šipragu
i puh po njem ke se dale.

Ljerka Mokos

PESMA ZAGORJU

Poglej! Prazni trsek
V svele travice
lepo si spi i čkomi.
Dok oblak črni
nad njim suzice roni,
a zvonce z bele crkvice
lepo zvoni,
dok vrabec
pod strehom spi.

Lepo si, lepo
Zagorje moje,
lepšeg od tebe ni!

Tihomir Žiljak

ZIMSKI POPOLDAN

Megla se nad snegom spušča.
Odnekud z neke grane glas ftiča se čuje,
Žalosnim glasom o letu popevle.
Negdi padaju pahule bele
I polafko, tak polafko na hižu se spuščaju.
Potok vukočeno stoji i okom zmrznutim decu gledi
Kaj veselje su na njem našla.
Tera zgublena zraka posunča
Puste, gole grane
I zgubi se v ledenom sivilu.
Megla se je črnija i črnija.
Još teri lavež pesa, pepevka ftiča
I se se zgubi vu noči.

Štefica Kecerin

T R A V E

Drage trave
Skoro bu vas pokril sneg.
On je beli
sličen k meli.
Zime bu vam bile,
sonce bu se skrile.
Čekati duge bu treba
tople zrake z neba.

Tuj, okoli nas

Željka Podrek

STARA HIŽA

Tu, med cvetjem,
med travoj i šumoj,
hiža jena stoji,
Plot potrgani,
okna več ni,
živica raste.

Stari je pauk
mrežu si napravil.
Tu je tihe, mirne
nikog nutra ni,
hiža stara tu sama stoji.

Kad popuhne veter
tu sve škripi, šumi,
kak da duhi po hiži hodiju
a babe se ne vupaju
v hižu doiti
jer tam nikog ni,
jer hiža tu sama stoji.

Blaženka Hudek

POD KROVEM

Pod krovem slamnatem
drvena, zadimljena hiža čepi.
Pred hižom, pod kapcem
dedek žrni vrti.

Čes žlebek v korpu mela curi,
kamenje ruži kak da grmi.
Prpica cvili
kak da je se zrnje smili.

Babica v strugejnu melu seja,
kruhicu bu v peči pekla.
Cela bu družina jela i vine pila
da bu za posel jakša bila.

Vlatka Žigman

ZAGORSKI BREGI

Lepših bregov na svetu ni
od zelenih bregov zagorski.
Ki rasteju zelene gorice
i lepo popevaju ftice.

Dole v ravnici potok vijuga
v dolini vidi se pruga.
Cug »Zagorec« saki den fućka v 2 vure,
to zagorcj doma s posla se žure.

Z koricoj kruha i malo špeka,
a pokle tega motika čeka.
Z motikoj maše do trde kmice
I sak cajt si gucne s politrice.

Janko Fotak

P R A V I C A

V našem selu je jen siromak.
Nigdo za njega ne pita.
Kad ga vidiju si se smjejeju
i veliju mu da je bedak.

Dok je njem otec umrl,
tutora je zase dobil.
Da bi navek od tog dana
v Krapinu po pravdu hodil.

Zemljicu bi htel imeti
i hižicu kakvu malu.
Dok to išče smeju mu se
i jemljeju se za šalu.

Ima pravo on na zemlju
ali gazda nemre biti.
A to njega največ peče
jer štel bi se i ženiti.

Po zimi f tudim
štalama spi,
kakve ostanike za jesti dobi.
A kad lepi dnevi dojdu
vsako jutro v Krapinu žuri.

Starost več njemu za vratom sedi,
i noge su slabe, jedva hodi.

Jednog dana za grabom bu ostal,
al bogec nigdar gazda nebu postal.

Blaženka Hudek

TEŽAKI

Več poldan zvuni.
Stara babica s korpum na glave
v trsje se žuri, jer zna da
težakem v želucu grmi.
Na vrati pred klet
stolnicu je prestrla
i na nju zdelu z jelem dela.
Težake je zvala.
Težaki su došli,
k zdele poseli
s tere su vsi skup jeli.
Dedek s kleti
v peharu je piti donesel.
Saki težak je
kriginček vinčeka spil
i črleni kak roža je bil.
Do večera su v trsju kopali,
popevali i brbljali.
A v večer kad su dima išli
putem su popevali
da su selani van zleteli
i v nje jake zehali.

Branko Kraševac

K L E T

V trsju sama stoji
I mirne muči
Klet stara.
Krova na nje skore več ni.
Struhla je saka gredica
I su ju je obrasla živica.
A kak su vunje popevke
Znale zvoniti,
I vince se znale točiti,
A kumeki su s peharčeke
Znali piti.
Zdaj sega toga ni,
A klet stara na bregu stoji
i muči.

Željka Golubić

C U G

Svakog dana po mnogo put
juri po štreki črni cug.
Za jim se vliče gusti dim.
Popivaju kotači: tam-sim; tam-sim
H ranu zoru dok se spi
ž jim se pelaju radniki.
H Zagreb na posau ideju.
Popoldan se umorni vratiju.
Na stanici f Sutli si zidju van
I saki ode na svoju stran
A cug po štreki juri, juri.
K drugoj stanici se žuri.

Stjepan Hohnjec

P E N E Z I

Nigdar ih dosta
ni;
ljudi bi hteli
ki bi ih furt
na kupu meli.

Hteli bi ljudi
ki bi penezi
na drevu rasli.
I to im dosta
ni,
kaj bi penezi
na drevu rasli.

Oni bi hteli
kaj bi penezi
sami v žep
šli.

Željka Golubić

STARA HAMBRELA

Moj dedek stari
črnu hambrelu ima
i z jum se preštimava,
a ona je tak stara
da joj je lita pozabiu.

Za dedeka je hambrela
nikaj jako lipo.
A tak su ju miši zgrizli
da je kaj podrapano sito.

On ju nosi kad nikam ide
če ide godina ili ne.
I sigurno bu do zadnje vure
diliu ž jum dobro i zlo se.

Ljubica Lepesić

S V A R B A

Denes je živo v mojem kraju.
Guslači denes v gusle guslaju,
A trubači v trube trumbeču.
Denes je svarba vu zagorskem selu,
Denes je svarba na zagorskem brigu.

Črleni mak, kaj vu šenici stoji,
slušal je to slavlje pak je okrenil
svoju črlenu glavu
prema lipom našem
Zagorskem domačem kraju.

Jasna Koprivnjak

PRIČA O KRAPINSKOM GRADU

Čuje se pesma, lepa starinska,
toči se kaplja srebrna vinska.
Oj, tatek moj dragi daj mi poveč
naj v liter gledeti, mene pogleč.

Al priča je Krapinska stara,
ili dedek samo me vara.
da vu Krapini negda brata su tri
z sestricom Vilinom tuj živeli.

Dedek poveda i tak mi veli
da su se tukli proti Rimljani.
Z našeg su kraja morali prejti
i samo najmilejše si zejti.

Dedek se napil i kak maček spi,
tatek je tiho i samo muči.
Na staromu Krapinskomu gradu
z vulice vidim vsaki dan zgradu.

Vu njoj se čuva pračloveka kost,
pri hiži stari ne vidi se most,
ki negda je zvezal brege tri,
hiža i kamen i ničega ni.

Samo još veter polako šumi,
pred špiljom potočec hitro beži.

Nada Cvrtila

DEDEK

Još navek ga se sečam
i duh njegov v meni živi.

V trnaci ober hiže on najrajše je sedel
i selo naše malo gledel.
I najemput suza mu se po licu skoturala.
Zmisli se kak negda je bilo
da bil je još mlad,
zmislil se prošlih let,
življenja kaj dal mu je taj svet.
Znal je, pred njim več ni dugi vek
i bilo mu je žal, tak strašno žal
kaj nebu još dugo med nami ostal.

Gda bi ga videla kak zgrbljen v trnaci sedi,
znala sem kaj ga muči,
kaj mu srce staro pritišče,
znala sem da si pomalu gunđa i žali
za dani kaj su prešli,
za dani ki su mu mladost odnesli,
dani ki se nigdar ne buju vrnuli nazaj.

Prešli su dani i leta,
a njega več med nami ni —
još samo spomen živi.

Vesna Krajačić

VSAKA VEČER VU STAROJ HIŽI

Mučil su vsi
kak da reči imali nisu.
Bledo se svetlo povlačilo po kuti,
svetlo kaj davala ga stara petrolejka.

Mučali su vsi,
a stari je šparhet dimil vu kutu,
sajavi su lonci viseli na zidu
kak svedoki življenja kaj ima ga tudi
življenja kaj zamre na večer
i vsi mučiju.

Stari si dedek vu kutu fajfa
pak si grunta
o raži i pšenici,
o tom kak zob je rodila,
a marva seno išče,
o življenju kaj prolazi,
a niš ti ne da.
Pak ostaneš na kraju sam
na gruntu
z brigama svojim
i z mačkom kaj pri šparhetu
leno žmirka.

Vani veter štropoče,
dežđ po črepu dosadno bubnja,
v sobi je kmica
i sve je tak tužno.

Petrolejka se bledo gasila
jer ostal je samo žižek
kaj svetlil je vu tami
celu bogovetnu noč.

Željko Perković

A U T O B U S.

V ladne jutre, gda je kmica,
autobus naš prašnjava lica,
čez mnoga mesta žuri.

Prek grab na cesti kak huncut juri
i ludima se duri kak idu spore,
a on i mlažnjaka prestići more.

Sav je raskliman, pa drnda jake
i, bormeč se v nemu ni pelati lake.

A kad se naponi, z ludi i z košari,
onda zgledi kak pijani dedač stari.

A kak same kesni kad se f grabu prehiti,
pa kdoj na njega čeka treba strpliv biti.

Sad pak špotaju njega i negve življenje
kak da je on kriv za karti poskuplenje.

Božica Barlović

POVEDAL MI JE SUSED

Povedal mi je sused stari
kak se je smejal;
velijo da je američki astranat
več na Mesec stal.

Ha, ha, ha, hi, hi, hi
počel se je smejati.
»Kak bi mogal na tak
vrouče tle stati!«.

Dubravka Baršić

N O Č

V tihi noči
saka stvar spi,
ni glasa čuti ni.
Ftice v hosti spijo,
a deca čudne snove snijo,
v tihi, zvezdani noči.

NA SPREVODI

Teško, sivo nebo,
mrzle roke,
venac belih rož
i puno, puno soz.

Gledimo, gruntamo

Vlasta Prahin

I Š Č E M

Iščem te vu plavetnilu neba,
Vu kaplici dežđa, na zelenem listju,
Iščem te vu sakem vuzdahu,
Gledim te vu oblaku sivem,
Čujem te vu veseloj svirki,
Čutim tvoju blizinu.

Saki svoj iskreni smešek
Brižno skrivam za tebe,
Saku kristalnu suzu
Dajem samo tebi.

Htela bi da dojdeš vu proleče
Z prvom pesmom slavuja,
Vuz pratnju svirke i pesme.

Iščem ... več dugo
Htela bi da te najdem.

Drago Tovernić

ROŽA V LASJE

Imam rožu v lasije
Nekom sam ju fkral
Nikom je još
Nisam dal.
Roža je ljepa
Črljene je boje
Dal ju bum
Puce svoje.

Branka Šintić

STARA VURA

Tik — tak, tik — tak ...
Do je to? Do se to tak tiho javla?
To je stara vura,
Kaj me sako jutro pozdravla.

Negdar je bila lipa i gizdava,
a sada je se starša.
I tiho, se tiše kuca,
za da nigdar več ne bu mlajša.

Se tiše žalosnije kuca,
jenino srce staro,
mnoge je vure otkucala tu.
Samo kukavica drvena
navik veselo popiva :
»Ku — ku, ku — ku, ku — ku ...!«

Vlasta Prahin

M A T I

Ni je več dugo.
Pozabil sem gda sem ju zajdni put videla.
Prešla je tiho z naše hiže.
Zmislim se dobro kak mi je rekla:
»Prešla bum, draga! Nigdar me nazaj vre ne bu.
Prosim te, čuvaj se, dobra mi budi!«

Žmehka se suza na pleča mi zlila.
Osetila sem kak ogenj da me je zapekla,
niš od tuge mami nis rekla.
Dugo sem gledala te lepe, plave oči.
Zmogla sem snage da velim: »Zbogom«.
Nigdar pozabila ne bum malu, dragu spodobu,
tera je čez meglu vu nepovrat prešla.

Treća nagrada žirija slušalaca radija

Branka Fijan

LISTEK

Listek žuti pada s grane,
i ne sluti da več ne bu na njoj rasel.
Sad bu moral
tu na zemlje mokre spati.
Dragi listek, nisi smel s te grane pasti.
Kaj buš delal na te zemlje sive?

Ankica Odorjan

RASTANAK

Sedim v trnacu,
gledim i poslušam
kak pčele zujiju
i pršeju sim pak tam.
A na jemput začujem kak
nekaj v štale ruži
i pozivam pesa
da mi se pridruži
da pogledamo kaj je to,
ne daj bog nikakve nevole.
Došla sam v štalu,
sva strahu, pomalu,
a onda sam se vleknula
i stala.
Rubis je ležal, stepal
sa sobu,
noge je rastezal i tukel z nimi
po trdem, mokrem podu.
Krikla sam, i poletela i
v šibu se zamela,
zgubila jednu, pa drugu šlapu
i plačuć nazivala tatu.
Kad sam se opet vrnula v štalu,
Rubis se ni više rastezal,
ležal je mirne, a štrik mu se
bil odvezal.
Njegove su oči bile otprte
i gledele su gore, v strop.

Zubi su mu se raširili i mislila
sam da budu zad zacvilili.
Stala sam tak jedno vreme
a onda sam zadrhtala
i glasno zaplakala.
Srce mi se htelo raspuknuti,
veter je počel jako puhati,
v mokre mi je oči prašine natiral.
Brže sam preletela v hižu
i drla se,
a nikog ni bilo blizu,
vsi su bili v štale.
Najemput se spustil je mrak,
još nigdar ni črn bil tak.
Čula sam glasove ljudi
a onda drndanje kola
i niš više.
Vidla sam Rubisa na kola
i na njemu gujn,
a njegove noge gole
lukale su vun.
O. Rubis, kam mi te vode,
kojnek moj dragi,
kaj nigdar već neme skup
kak onda kad smo bili mali,
kak sam gladila tvoju grivu
i glaku navek mokru, lepljivu?

Kaj me nigdar više ne buju
gledale tvoje oči,
katere su se sjajile kak
zvezde vu vedroj noči?
Rubis, Rubis, vrni se,
vrni se stari prijatel
i naj mi otiti
samu me ostaviti.
Veter je zapuhal
i kola su nestala,
a same je ostala
prašina v mojim očima,
tišina v dvorišću
i prazna štala.

Prva nagrada žirija slušalaca radija
Druga nagrada posjetilaca u dvorani

Stjepan Hohnjec

NE ZNAM ZAKAJ

To leto nis pozabil se:
i strehe moje,
i reči tvoje,
rože črlene,
ciklame dišeče,
listje zeleno,
grozdje rumeno.

Ja sam se ni navčil
kak se tuj govori,
kak potok mrmori,
i kak se popevle
pri tih kleti.

Ne znam zakaj
pustil sam se svoje?
Gdo mi je to rekel
da penez bum stekel?
I se delam same,
a tuga me zame
saki dan.

I znam zakaj.

Dubravka Baršić

H I Ž A

Na bregu hiža stoji
i dole v jarek gledi.
Čez stara, niska vrata,
hodiju nutre pa vun
trudni i znojni od dela,
mama i tata.

Ja sam deleko v belemu svetu.
Al nis pozabila svoje
drage, stare hiže.
Furt je pred menoj slika:
Kak čez niska stara vrata,
hodiju nutre pa vun
trudnj od dela mama i tata.

Janko Fotak

JANDRAŠEVO PISMO

V Švapsku prešel je Jandraš,
Na sam Vuzem baš.
Peneze bu tam zaslužil,
jer se doma fejst zadužil.

Još ni prešlo tjeden dni,
stiglo pismo z marke tri,
draga žena — mila žena,
da me vezda vidiš ti!

Kramp su meni dali v ruke,
jer ti Švaba ne če muke.
Od jutra sam rana kopal
i na kraju v grabu opal.

Ni nj čudo, slab sem bil,
malo jel sem a nič pil.
Veli meni Švaba beli,
dobro da si ostal celi.

Drugo jutro ista pesma,
krampek v ruke kopat z mesta.
Kopam, kopam pak si mislim,
i na kraju ove zmislim.

Hodi Jandraš lepe dime,
prije nek je ovde zime,
Krampati i doma moreš
da si kakaf dinar zmoreš.

I tak žena, mila žena,
marke ti ja nem donesel,
al bum doma došel vesel.

Vita jela zelen bor,
nije tvoj Jandrašek nor,
Švabu više ne bum služil,
rajše bum se još zadužil.

Prva nagrada posjetilaca u dvorani
Druga nagrada žirija slušalaca radija
Treća nagrada stručnog žirija

Ivanka Hrvoj

PREŠEL JE DALEKE

Bil si znami,
Prešel si daleke
Došel buš nazaj
vu naš rodni kraj.

Gledam te v snu.
Senjam v saki dan
kak si prešel.
Nisi rekel gda se
vrneš nazaj.

Mati mi je rekla
da ga ona čaka
al' srčece moje gledi
od kud zvon zvoni
a tateka mojega ni.

Bil si znami.
Prešel si daleke
Došel buš nazaj
V naš rodni kraj.

Božica Forjan

O N A

Lasi so je žuti
po pleči opali,
na licah su ozjenih
tragi soza ostali.

Za kaj se vre plače ona
ki je tak lepa i mlada,
za kaj je tak tožna
v proletne dane sada.

Bregi se zagorski budiju,
šume pak još ne spiju,
ona pak suze proleva
a cveteki je milo glediju.

V daleki kraj mora prejti,
brege drage pustiti,
Tam za navek ostati
na Zagorje drage misliti.

Bregi ju zagorski zoveju nazaj
a ona im nemo maše,
cug ju pelja vu tuđi kraj
nigdar je morti nebu nazaj.

Ljubica Bidikovski

MALI DIJAK

Ide niz brege strme i doge,
Po polju blatnom i čez loge.
Staza mu vuska i ni joj kraja,
Ide dijak prek devet gaja.

Za njim je ostala hižica mala
Od brvna i jake stara.
A vu nje si žive dobra babica,
Betežni dedek, tatek i mamica.

Kak god je tesne sima,
Sineku malomu
Za vučenje
Mesta navek ima.
Zato se s peticami
Dijak mali štima.
Pozna on i trojku
Gda dojde zima.

Mali je to dijak
I saki bi rekel
Z malim srcem i da ni jak.
Al ak si bolje spremisliš
Veliko on srce ima
I on je jak.

Jadranka Kraljić

D E Ž Đ

V jutre sam se rane stala,
Vse je bile mračne,
sunca nigdi ni.
Dežđ je curel kakti
s kabla
po listju i cvetju,
nisem mogla popevati
takvom premaletju.

Al najemput
dežđ je prestal,
zdigle glavu cvetje,
Mam sem rekla:
»Kak je lepe
ovo premaletje!«

A žalost je pak zginula
z mojeg srca mam.
Nek je nema, nek je prešla —
ni me briga kam.

S A D R Ž A J

F T I Č E K I I G O R I C E

	str.
Ftiček (Aleksandar Plantić, Zabok)	9
Čez pole v breg (Branko Brežnjak, Pregrada)	10
Jutre (Branko Kraševac, Donja Stubica)	11
Mesec maj (Nadica Košutić, Radoboj)	12
Breza (Tomo Habljan, Brestovec Orehovički)	13
Noč (Vlasta Prahin, Zaprešić)	14
Kmica (Stjepan Hohnjec, Pregrada)	15
Mesec (Branka Fijan, Jakovlje)	16
Tanc (Gabrijela Nemec, Savski Marof)	17
Jesen (Nada Kovačić, Marija Gorica)	18
Cvrček (Nada Kovačić, Marija Gorica)	19
V kleti (Zdenka Florjan, Radoboj)	20
Pesma Zagorju (Ljerka Mokos, Konjščina)	21
Zimski popoldan (Tihomir Žiljak, Zaprešić)	22
Trave (Štefica Kecerin, Poljanica)	23

T U J, O K O L I N A S

	str.
Stara hiža (Željka Podrek, Donja Stubica)	27
Pod krovom (Blaženka Hudek, Marija Bistrica)	28
Zagorski bregi (Vlatka Žigman, Lučelnica)	28
Pravica (Janko Fotak, Jesenje)	30
Težaki (Blaženka Hudek, Marija Bistrica)	31
Klet (Branko Kraševac, Donja Stubica)	32
Cug (Željka Golubić, Šenkovec)	33
Penezi (Stjepan Hohnjec, Pregrada)	34
Stara hambrela (Željka Golubić, Šenkovec)	35
Svarba (Ljubica Lepesić, Savski Marof)	36
Priča o Krapinskom gradu (Jasna Koprivnjak, Krapina)	37
Dedek (Nada Cvrtila, Krapina)	38
Vsaka večer vu staroj hiži (Vesna Krajačić, Krapina)	39
Autobus (Željko Perković, Poljanica)	40
Povedal mi je sused (Božica Barlović, Tuhelj)	41
Noč (Dubravka Baršić, Dubravica)	42
Na sprevodi (Dubravka Baršić, Dubravica)	42

GLEDIMO, GRUNTAMO

str.

Iščem (Vlasta Prahin, Zaprešić) 45
Roža v lasje (Drago Tovernić, Brestovec Orehovički) . 46
Stara vura (Branka Šintić, Šenkovec) 47
Mati (Vlasta Prahin, Zaprešić) 48
Listek (Branka Fijan, Jakovlje) 49
Rastanak (Ankica Odorjan, Marija Bistrica) . . . 50
Ne znam zakaj (Stjepan Hohnjec, Pregrada) . . . 53
Hiža (Dubravka Baršić, Dubravica) 54
Jandraševo pismo (Janko Fotak, Jesenje) . . . 55
Prešel je daleko (Ivanka Hrvoj, Donja Šemnica) . . 57
Ona (Božica Forjan, Jesenje) 58
Mali dijak (Ljubica Bidikovski, Oroslavje) . . . 59
Dežd (Jadranka Kraljić, Oroslavje) 60